

Som vi voro försedda med både värja och sabel föreslog jag att välja hvilketdera de behagade. Köhler svarade, att han ej kände sin motståndares capacite att föra dessa vapen, men som han sjelf vore mindre van dervid, hade han medtagit pistoler, hvilka han lånat af adjutant Stenberg, som sagt sig hafva profskjutit dem. Sabelfelt förklarade sig nöjd med det sednare vapnet, och jag efterfrågade på huru långt afstånd de önskade stå från hvarandra. Köhler frågade, hvad som vore vanligt, hvarpå jag svarade, att det i detta som i allt annat beror af träffad öfverenskommelse. Jag föreslog 25 a 30 stegs afstånd, men sade äfven att jag hört det man brukade slåss på "kappans hörn". Köhler sade sig vara så närstynt, att han ej såg på längre än 12 stegs afstånd. Jag begärde deras värjor och sade att den största ordning borde i alla afseenden iakttagas samt frågade om de sjelfva ville bestämma huru som borde förhållas. Köhler svarade, att som det vore första gången han vore med om en duell visste han ej huru det brukade tillgå. Jag anmodade Sunden att föreslå hvad honom syntes, men båda han och Sabelfelt uppmanade i stället mig att yttra mig. Jag sade då, att platserna borde markeras med duellanernes värjor, att laddningen sker af sekundanterne eller i deras närvaro af duellanterne sjelfva, samt att platserna skola vara i en fyrkant. Då allt är i ordning och den äldsta af sekundanterne utropar gif akt! intager hvar och en sin ställning. De stridande hålla med högra handen pistolen sänkt och korsad öfver lifvet och fatta med den venstra om mynningen. Den som skall skjuta först, tager med venstra foten ett steg tillbaka, uppför pistolen på rak arm och aflossar den utan långsam riktning. På samma sätt förfares sedan af motståndaren, med förutsättning att han dertill har förmåga. Sedan jag visat huru denna manöver borde ske, frågade jag om häruti vore något att förändra, och då härtill svarades nej, laddade Sunden och jag pistolerna, hvartill krut och kulor lemnades af Köhler. Jag korsade derefter pistolerna och erbjöd först Köhler att taga. Han krusade något för att taga först, men slutligen fattande den ena pistolen yttrade han: "det kan göra detsamma". Då fråga uppstod hvem som skulle skjuta först, hänsköt Sabelfelt det till Köhlers bestämmande. Sedan vi intagit våra platser, yttrade Köhler: "det måtte vara öfver 12 stegs afstånd", och framgående mot Sabelfelt började han räkna dem. Det befanns äfven mycket riktigt vara omkring fyra steg längre, och han sade då till mig, som uttagit stegen: "som löjtnanten är längre än jag har i följe deraf äfven löjtnanten tagit längre steg." På tillfrågan om Sabelfelt vore nöjd med afståndet, svarade han: "baron bestämmer." Mycket lugn tycktes råda å ömse sidor, och på förnyad fråga, hvem som skjuter först, svarad Sabelfelt lika som de föregående gångerna "baron bestämmer". Köhler upphöjde sin pistol för att skjuta, men som han glömt spänna hanen nedtog han den igen för att uppspanna den och affyrade den derefter, efter en hastig riktning. Sabelfelt var straxt derefter färdig att aflossa sitt skott, äfven han utan noggran riktning. Då skotten aflossades, kom Rudolphi, som tagit sig en lur bakom en sten i granskapet, hastigt fram. Sunden och jag föreslog nu de stridande förlikning, men dertill voro de ej villiga. Sunden förklarade bestämdt, att han återvänder och gjorde sig färdig dertill, men jag förestälde honom det orätta deri och sade att han får svara för följderna. När han var på väg återkallade jag honom med yttrande: "vi ska' väl ej åtskiljas förr än saken är uppgjord." Sunden återkom och på anmodan aflägsnade sig Rudolphi ännu en gång, men bad oss dessförinnan, att ej uppehålla oss allt för länge med öfverläggningar. Återigen föreslogs förlikning, men då de ej heller denna gång gingo in derpå, bestämdes att striden skulle fortsättas. Allt tillgick denna gång lika som förut med undantag af att Köhler bad Sabelfelt skjuta först, hvilket äfven denne med en bestämd riktning mot Köhler, efterkom. Då denne skulle aflossa sin pistol förmådde han ej. Jag sprang genast fram för att understödja honom och upptäckte då att blod framkom ur bröstet. Då Rudolphi, som påkallats, framkommit, aflägsnade jag mig för att tillsäga om vagnens framkörande, och då jag återkom hade förbindningen redan börjat. Köhler frågad om

blessuren vore farlig. Rudolphi svarade att han hade svårt säga, men att han läkt värre blessurer än denna. Sätena i den rymliga jagtvagnen aftogos och vi bäddade i botten med granris, vagnsdynor samt våra kappor. Sabelfelt och Sunden hade efter förbindningen närmat sig Köhler, som räckte dem handen med några svagt uttalade ord, som jag ej kunde uppfatta. Då jag närmade mig honom tog han äfven mig i hand, och som Rudolphi sagt mig att han ej kunde lefva, kommo vid tanken härpå, tårarne mig i ögonen, och då Köhler observerade det, blef äfven han upprörd. Han lades sedan af Rudolphi, mig och båda drängarne på vagnen, och då detta var gjordt, sade Rudolphi lågt till mig, att vi finge skyndna fort undan, ty han dog troligen under vägen. Sunden och Sabelfelt hade gått förut, och jag upphann dem ej förrän vid Blåsut. Vi kunde ej under vägen till staden besluta oss för hvad vi borde göra, ty hvar och en hade sina att först rådfråga. Jag skyndade till baron Lilliehoorn och träffade der öfversten och chefen för Bohusläns regemente Erik Haij. Baron Lilliehoorn kom vid mitt inträde skyndsamt emot mig, och sedan jag i korthet nämnt hvad som passerat, tillsades jag att ingå i ett inre rum, der jag, då dörren blifvit låst, fick för öfverste Haij fullständigare redogöra för morgonens tilldragelser. - Både öfverste Haij och Lilliehoorn tillrådde mig att skyndsamt göra mig i ordning för att resa öfver till Danmark. Nog kostade det mycket på mig att på detta sätt såsom flykting lemna mitt fädernesland, men jag hade ej annat val. - Haij och Lilliehorn lofvade att hjälpa mig och förse mig med tillräcklig reskassa, samt tröstade mig med att jag ej hade något att förebrå mig, utan endast följt min pligt. Jag skyndade till mitt kvarter, för att göra mig i ordning till resan. Nära nog alla kamraterna besökte mig der, för att säga mig farväl, och några af dem skulle äfven möta oss vid Gärdhems gästgifvaregård